

(RW = johdettua ryhmätöyksen-
telyä vapaassa pudotuksessa ja
vähän varjon varassakin)

Aika
22. 11. - 6. 12. 1974

Paikat
Lakewood, Zephyrhills

Henkilöt

**Mauri Purkunen, Reijo Korpi-
nen, Eero Kausalainen, Hannu
Sailavuo, Heikki Side, Kari Pu-
hakka (Väiski), Kari Huotari,
Matti Kiiskinen**

ALKUSANAT

Tapahtumat alkoivat aivan ta-
vallisesta C-kasettinauhasta,
jonka lähettäjäksi osoitautui
Maukka (New Jerseyssä jo pari
vuotta oleskellut hyppykaverim-
me). Nauha kertoi mm. Zephyr-
hillsin hyppykisoista tavalla, j-
oka herätti hyppyhalut talviunes-
taan: 10- ja 20-miehen tähtiki-
sat, 16 miehen kuviot jne. Ohjel-
ma tuntui hieman yliammutulta,
mutta mitäs siitä. Nauha kertoi
lisää: Maukka oli mukana 10
miehen tiimissä, joka harjoitteli
Lakewoodissa Zephyrin kisoi-
hin. Tiime kanto nimeä "Star
Maker Machinery" oikein T-pai-
dan kera. Nauhan pyöriessä vie-
lä, oli postikorttiin kirjoitettu ky-
symyksiä: Mahdollisuudesta
päästä Nykistä alas Floridaan,
jossa Zephyrhills sijaitsee, men-
näänkö sinne kumipyörillä vai
putkipostissa, paljonko menee
taaloja ja aikaa. Härmän maassa
on 4 lipunhaltijaa (välille Hki-
New York-Hki), joita voisi kiin-
nostaa em. kisat. Kortti lähti sa-
mana päivänä suuntana Amerikka
nimimerkillä "pikainen vas-
taus". Vastausta odotellessa
soittelin Eerolle, Rekolle ja
Väiskille aiheena: "Onkos lähti-
jöitä Amerikoihin". Eerolle ja
Rekolle asia oli OK, mutta Väis-
ki puheli jotain työkiireistä, eikä
voinut lähteä mukaan. Hanski
oli sopivasti paikalla kuullak-
seen Väiskin murheet ja ehdotti
ilmekään värähtämättä, että
vaihdetaan tikketti nimi, johon
Väiskillä ei ollut mitään vastaan,
jos asia vain saadaan hoidetuksi
eri instansseissa, ja Hanski alkoi
hoitaa asiaa.

Tässä vaiheessa postilaatik-
koon oli tullut kortti, jossa oli
Amerikan postileima ja muuta-
ma rivi tietoja, kuten Nykistä
lähtöpäivä, ajoaika 24 tuntia/si-
vu sekä paljonko suurinpiirtein
taaloja tarvitaan hengissä pysy-
miseksi, olihan mukana yksi ky-
symyksen: montako varjon raa-
haajaa tulee. Vastaus annettiin
satelliitin välityksellä hintaan 89
mk/puhelu. Menossa oli 4
jampppaa, jotka olivat huiskineet
passi- ja viisumiasioissa lähim-
män viikon ja nyt oli liput ja la-
put valmiina lähtöä varten. Täl-
löin tartuttiin luuriin, väännettiin
8251, ilmoitettiin matkaan
sekä selvitetiin ylipaino-ongel-
mat, tietenkin varjovaruksen
osalta. Kaikki oli tähän asti OK.
Lähtölaskenta oli alkanut. Saat-
taja oli salin täydeltä saapunut
lentoasemalle. Olimme näkevi-
nämme punaisen maton kun-
niakompanioineen, joten as-

kelsimme sisään rintaa röyhis-
tellen. Mutta pettymykseksem-
me havaitsimme, että komeus ei
ollutkaan meitä varten. Naapuri-
maan Kunkku oli lähdössä ko-
ttiinsa pikkuisen ennen meitä.
No oli kuitenkin kiva katsella.

MATKA HKI-NEW YORK

Finnairin putki DC-8 odotti pla-
talla, joten suuntasimme nenän
sinnepäin ja aloimme siirtää jal-
kaa toisen eteen, ostettiin siinä
vielä jotain tuliaisiksi, siitä
suuntasimme paikkavarauk-
seen, jossa nojaili Kari, vanha
parasutisti, tiskiini, lyötiin kättä
ja varattiin vastakkaiset paikat.
Moottorit alkoivat ulista ja ilma
sihistä, matkanteko oli alkanut.
Kapteeni... toivotti tervetle-
leeksi Finnairin vuorolle....

Nykin kamaraa fillarit kosket-
tivat n. klo 16.00 sitä aikaa.
Muodollisuudet selvitetiin teh-
hokkasti unohtamatta kuiten-
kaan katsoa mustaan kirjaan,
rekisterissä ei oltu, päästiin
ovesta, jonka takana oli Maukka
vastassa, kuten oli sovittu. Täs-
sä kohdin moikattiin Karia ja so-
vittiin paluupäivästä, jotta mat-
ka takaisin sujuisi yhtä kivasti ja
nopeasti kuin tulomatkin.

Parasutistin pahin vastustaja
on painavat kassit, joita pitää
raahata ja raahattiinhan niitä
parkkipaikalla odottavaan Cer-
volet Vagontreiniin, josta tuli
matkamme vetäjä.

Ilma oli kaunis ja aurinko
paistoi. Matkalla kämpille jutel-
tiin kuulumiset, suunniteltiin
matkaa sekä ohjelmaa. Viikon-
loppuna olisimme vielä Lake-
woodissa, maanantaina lähti-
simme ajelemaan Atlantan kaut-
ta Zephyriin.

LAKWOODIN TAPAHTUMAT

Lauantaiaamuna lähdimme La-
kewoodiin nukuttuamme kuka
huonommin kuka paremmin
yön, johon 7 tunnin aikaero vai-
kutti. Saavuttiin Lakewoodiin
joka on PI hyppykeskus. Täällä
koulutetaan hyppykursseja aamu-
päivällä ja toinen iltapäivällä.
Kurssi kestää noin 4 tuntia, jon-
ka jälkeen koneeseen ensim-
mäistä hyppyä suoritamaan.
Tänäkin viikonloppuna koulu-
tettiin noin 20 oppilasta.

Konekalusto on mahtava: DC-
3, Twinbeech, Cessna 185 2 kpl.
Käyttäjien löytyy, noin 30 000
hyppyä vuodessa - aika mahta-
va määrä.

Ovathan amerikkalaiset edel-
lääkivijöitä tällä alalla. Ala tunne-
taan kaikkialla, se on myös ns.
kadunmiehelle tuttua.

Pojilla piti alkaa treenaukset
klo 8.00, mutta paikka oli vielä
hiljainen. Hyppääjiä alkoi ke-
rääntyä pikku hiljaa. Joukkue ei
tullut täysilukukseksi, joten Re-
ko, Minä (Hemuli) ja Hanski
saimme tilaisuuden ottaa tyypit
Twinbeechistä paikolta 9, 10,
11. Tähteen ei saisi mennä en-
nenkuin kaikki muut olisivat si-
nä. Tämän määräsi pomo "Kap-
teeni Huck". Hyppy meni mei-
dän kohdalta läpihuutona, pojat
tekivät 8 tähden, jota viereltä oli
hyvä arvostella ja se oli HYVÄ.

Seuraava yritys tehtiin samal-
la miehistöllä samasta konees-

RW-RIEHAT AMERIKKALAISITTAIN

TEKSTI JA KUVAT: HEIKKI SIDE

Amerikka on suuri ja
ihmeellinen maa, jossa pidetään
suuria ja ihmeellisiä
laskuvarjokisoja. Viime syksynä
niissä oli mukana myös
edustava suomalaisdelegaatio.

Suomalaisjoukkue Lakewoodissa, vas. Hemuli (kirjoittaja), Re-
ko, Hanski, Maukka ja Eero.

Amerikan ihmeitä: 20 tyttöä lähdössä tekemään suurta tähteä.
11-sakarainen siitä syntyi.

taivaalla kuin n. 17,30 asti. Me
ilmoitettiin, että Helsingin hori-
sontissa aurinko nousee klo 9 ja
katoaa n. klo 15. Olisivat hyppy-
keskuksen kaverit mielellään
tulleet Härmään vetäjiksi, koska
ei olisi työpäivät turhan pitkiä.
Kun kerroimme juhannuksesta,
kaverit alkoivat perua puheitaan
ja samalla hymistä, että uskois-
kohan asiaan. Ei tiedetty, piti-
vätkö huolena, mutta me hyppä-
simme Ceviin ja lähdimme kohti
Zephyriä.

MATKA NEW YORK-ZEPHYR- HILLS

Ensimmäinen yöpymispaikka oli
Atlantassa, jossa Maukan työ-
kaveri antoi huoneistonsa käyt-
töömme. Nukkumapaikkoja vali-
koitiin. Muut katselivat epäile-
västi vesipatjaa, mutta Eero il-
moitti yrittävänsä "vetää sikeet"
tässä "vellovasa" sängyssä. Ei
siinä aikaa ollut ihmetellä, joka
mies lisäsi deodoranttia ja syö-
mähän siitä lähdettiin paikka-
kuntalaisen opastuksella.

Tiistai-aamu oli kylmä, auton
ikkunat olivat jäässä ja ensim-
mäiset huulet Floridan lämmös-
tä lentelivät epäillen. Käänsim-
me etupyörät paikallista kerhoa
kohti, joka löytyikin hetken aja-
tuamme. Täällä Maukka oli saan-
nut 8 miehen tähden, joten esit-
tely oli paikallaan. Hiljaista oli.
Muutama kaveri oli paikalla il-
moittamassa kaikkien olevan jo
Zephyrissä, joten matkaan vain.
Matka jatkui ja laulut soi, kui-
tenkin radion avustuksella vä-
lillä korttia pelaillen ja huulta
heitellen. Kattonopeus oli 55
mailia.

Saavuimme Zephyriin myö-
hään illalla, etsimme motellim-
me, josta huoneet oli varattu, no
motellihan sekin oli... Illalla

käytiin vielä kentällä, jossa ei ol-
lut ainuttakaan kaksijalkaista,
mutta kolme DC:n silhuettia
erottui taivasta vasten sekä yksi
Lockheed Lodestar. Joku tote-
si, että olemme saapuneet kil-
pailupaikalle, käännimme kan-
noillamme ja lähdimme nukku-
maan.

Keskiviikkona aurinko nousi
klo 7.00 aikaan ja me myös.
Suihkun kautta lähdettiin ken-
tälle. Aamu oli viileä, joku väitti
myös kylmäksi, mutta väite ku-
mottiin, oltiinhan sentään Flori-
dassa.

ZEPHYRHILLSIN KILPAILUT

Kilpailijoita alkoi kerääntyä pai-
kalle. Keräiltiin 20 miehen poru-
koita. Maukan tiimi sekä Nykin
jengi lyöttäytyivät yhteen sekä
vahvistettiin Hanskilla. Joukkue-
elle annettiin nimi Case of
Beer. Kilpailu voi alkaa, mutta
tuuli yltyi ja pilvet purjehtivat
kentän ylle. Jatkuu huomenna
ilmoitettiin. Asia oli selvä.

Torstiaamuna oltiin kentällä
klo 8.00. Hyppelyt voi alkaa ja
alkoihan ne. Toiset tekivät har-
ta. Nyt Hanski pääsi juonesta
kiinni ja meni tähteen yhdek-
santena. Me Rekon kanssa to-
dettiin asia hiukan tähden ala-
puolelta.

Kolmanteen hyppyyden saatiin
oikein DC-3. Kurssi oli saatu ve-
detyksi. Oppilaita alkoi tulla
putkeen. Kun kone oli lastattu,
lähdettiin liikkeelle. Meikäläis-
le ainakin oli elämys tämä DC-
putki. Siinä oli tilaa, jossa jalko-
ja voi oikein venytellä. 600 oli
lasissa, siis korkeutta, ja siitä al-
koi oppilaita hyppiä tyhjän pääl-
le. Kolme oppilasta heitettiin ai-
na kierroksella, toinen mesuista
heitti, toinen merkitsi paperille
suoritukset, jotka eivät mitään

tautunut 52 kpl ja kilpailut alkaisivat välittömästi. Oli siis 520 hyppääjää mukana kisassa.

Kilpailut alkoivat shortsii-ilman vallitessa. Oli joukkuetta jos jonkinlaista. Toiset olivat oikein pukeutuneet samanlaisiin haalareihin, oli myös hupi-joukkueita, kuten me.

Jengejä alkoi tippua taivaalta, mitä monenlaisimpia tähtiä tehden, näkyi komeita 10 tähtiä, mutta oli myös epäonnisia, jotka eivät saaneet kuin pohjan kasaan. Kierroksen paras oli 20 s/10 Slots Are For Tots'n tekemänä, joka oli kilpailuissa tehtynä hyvää luokkaa. Eeron jengi teki tuloksen 45 s/3, me saatiin tulos 45 s/7, Maukan tiimin tulos 45s/9. Ensimmäisellä kierroksella tehtiin 19 täyttä 10 tähteä. Kierroksen aikana aloimme jo epäillä kaverien pakkaustaitoja, sillä varavarjon tatteja paukahteli auki tuhkatieheään. Tarkkailimme, kun kaverit pakkasivat, ei siinä turhan tarkkoja oltu, varjo vedettiin suoraksi, sukka päälle, punostus ja reppuun, aikaa vierähti muutama minuutti, — ei säällity varjokalustoa.

Seuraava kierros: Tahti tuntui hurjalta. Kupuja oli parhaana aikana taivaalla peräti 30 siis 3 jengia. Ne jengit, jotka olivat tulleet tosimeleessä, tekivät varmaa työtä. Kierroksen paras oli jälleen Slots Are For Tots, aika 16,6 s/10, Beechnuts teki ajan 19,3 s/10, Eeron jengi 14 s/6, me 45 s/6, Maukan jengi 45 s/9. Me olimme näköjään ylittäneet suoritusajan 42 s, koska saimme vain 6 kasaan, vaikka meitä riippui toistemme ranteissa parhaimmillaan 8 kaveria, oli siinä meikäläisen soolomerkki lähellä.

Kolmas kierros meni samaan tahtiin. Pojat eivät olleet vielä kukaan oppineet pakkaamaan, mm. 1200 hyppyä tehnyt kaveri teki ensimmäisen varvarjoikeikkansa.

Beechnuts teki kierroksen pohjat 21,6 s/10, Slots Are For Tots 24,4 s/10, me 45 s/9, Maukka jengeineen sai taululle lukemat 11/0, ehkä oli pilvi edessä. Eeron jengi ihmetteli toisen hypyn epäonnea. Se oli mielestäni sentään suoritus, koska pohjasta saakka tähti pyöri kuin karuselli, eikä siihen sitten loppupää päässyt sisään. Eeroa alettiin jengissä katsoa pitkään, syystä koska ei mennyt tähteen. Eero ilmoitti, että miestä voi kyllä vaihtaa eihän siinä mitään, terveys on hyvä asia kottimatkaa varten. Nyt Cosmic Express teki tuloksen 45 s/4. Siinä olivat ns. kokeneet RW-hyppääjät.

Kalusto, jolla hypittiin, oli kirjavaa. Oli PC:tä, josta oli poistettu stabilisaattorit, oli umpikupuja, joista laskettiin varjon auttua neljä punosta takaa irti, josta ilma purkautui ja varjo siten oli ohjattavissa melko näppärästi. Oli Stratos-Stareja, joilla taitavimmat tekivät yhden jalan laskuja. Oli myös Spikletejä, jotka näkyivät olleen suhteellisen tehokkaita, näissä muutamissa kuvissa on valmistaja asettanut hyppääjälle myös painorajoituksia. Mahtavin muutos on reppujen kohdalla: On pieniä Bick-Back-systeemejä, on taval-

lista kahvaa, on lasikuitua. Kahvojen sijoittelu on monipuolisuutunut. Hyppääjällä ei ole varaa lähdössä keskittyä muuhun kuin uloshyppyyn. Siksi kahvat pitää pyrkiä sijoittamaan niin, etteivät ne voi tarttua toisiin hyppääjiin. Ja olihan niitä tosiaan sijoiteltu jos jonnekin.

Neljäs kierros alkoi, mutta jäi kesken, kun aurinko painui maille. Lauantaiaamu oli tuulinen. Aamupäivällä näkyi vielä vanhaa taivasta, mutta pilviä alkoi kasaantua yhä enenevässä määrin taivaalle. Kilpailujen johdoteki päätöksen. Hypätä saivat ne joukkueet, joilla ei ollut mahdollisuuksia sijoittua kärkeen. Siis ne, jotka eivät olleet saaneet kasattua kaikkia hyppääjiä tähteen kolmella ensimmäisellä hypyllä. Pakko ei ollut hypätä kovan tuulen vuoksi, mutta oli hyppyhaluisiakin. Joukkueita lähti ilmaan, pilvipeite tiheä, koneita ei nähnyt maasta. Tuomarit olivat ihmeissään tästä päätöksestä. Hypännyt joukkue itse ilmoitti, monenko miehen kintaat oli kiinni tähdessä. Meidän joukkueemme teki päätöksen, ettemme hyppää, koska tuuli oli aika navakka.

Taivas veti kuitenkin lopulta kaihtimet kiinni n. puolenpäivän maissa jolloin kilpailut keskeytettiin. Seurasi odotusta ja hetken palloiltuamme paikanpäällä ilmoitettiin, että sunnuntaina jatketaan heti aamusta, mutta vain niiden joukkueiden kesken, joilla oli kympit täynnä. No niin, meillä oli hypyt hypätty, joten voimme pakata varustemme. Sunnuntaiksi olivat sääprofeetat luvanneet ihan surkean kelin. Sanaan oli luottaminen, sillä hyvin olivat ennustukset tähän asti pitäneet paikkansa.

Sunnuntaiamuna oli taivaan kaihtimet kiinni, satoi ripeksi aina väliin. Kilpailut päätettiin kolmeen kierrokseen, jotka oli saatua täyteen. Viikolla oli myyty arpoja, — oltiin mekin niitä ostettu —, jotka puolelta päivin arvottiin. Pääpalkinto oli varjokokonaisuus. Parakin eteen, jossa arvonta oli ilmoitettu suoritettavaksi, alkoi kerääntyä palkinnon tavoittelijoita ja sitä porukkaa oli kuin pipoa. Paikan pomo veti tilaisuutta, pyysi avukseen sievän tyttölapsen, joka nosti arvan. Numero huudettiin. Kuului huuto, kaveri hypyn pystyyn ja jatkoi hypymistään, — oli ilmeinen voittaja.

YHTEENVETO

Kilpailut vietiin läpi amerikkalaisella rentoudella, ei turhia pingotettu. Järjestäjät olivat hoitaneet koneet ja tuomarit. No siinä nähtiin sitä olikin. Pakata sait, missä halusit, ei ollut pahemmin pressuja pakkaustikuista puhumattakaan. Varvarjoikeikkojen määrään nähden ei siellä kai tunnettu sanaa "pakkaustikku".

Valittaa et voinut kuin sään suhteen. Se oli melko kylmä ja tuulinen. Mutta matka oli kokonaisuudessaan onnistunut. Toivotaan, että Suomesta löytyisi rahaa ja joukkue, joka voisi ottaa osaa Zephyrhills'n kisoihin. Olisi varmaan kiva kilvoitella kisoissa ihan härmäläisellä jengillä, toivotaan, toivotaan. . . .

huonoja olleetkaan ottaen huomioon 4 tunnin kurssi aika. 3000 metrin korkeudessa asetettiin paikoilleen, muutama nopea askel ja ulkona oltiin. Tähti alkoi kasaantua, ei mitenkään nopeasti, mutta varmasti. Hanski paiskasi kintaat kiinni tähteen, taisi olla kuudentena, Reko ja minä jatkoimme matkaa tähden alapuolelle — no se siitä. Lakewoodissa oli hypyt hypätty, pojat saivat porukansa kasaan eikä meitä enää tarvittu eikä enää huvittanutkaan???

Sunnuntaina oli tuuli ja pilvet sitä luokkaa, että hypyistä ei tullut mitään. Oltiin paikalla palloilemassa "edustuspuuserot" päällä. Parissa puserossa oli Helsinki-merkki. Siinä sitä ihmeteltiin, eräs kaveri katseli merkkiä ja totesi, että pojat ovat oikein Helsingistä, eikä auttanut muu kuin myöntää. Kaveri ilmoitti nimekseen Matti Kiiskinen. Matilla oli takanaan 17 hyppyä ja oli lähdössä hyppäämään 30 sekuntista seuraavaksi. Siis on alulla pojalla hypyhommat, mutta lupasia tulla hypymään myös Suomeen ja silloin on varmasti hypylukemat toiset. Lakewoodissa hypitään vain viikonloppuisin, koska aurinko ei halua pysyä joitushyppyjä 10 miehellä, toiset alkoivat kilpailla 20:lla. Joukkueita oli 12.

Boogieland Sweep Troop aloitti ja teki 11 (20), Herd seuraavana 7 (6), Pidgeon Thieves 16 (16), Case of Beer 7 (11), Pitt Cren 8 (3), Space Juke 15 (10), Crispy Critters 17 (15), Shawanga 10 13 (8), Mickey Mouse 5 (10), Back to Back 16 (20), Gragos Motley 20 (12), Mellow Mania 6 (6), (sulussa toinen kierros). Tässä vaiheessa kilpailu keskeytettiin, koska ilma oli epävakaa ja yhden koneen moottori painoi öljyt "pihalle". Taso joukkueissa oli melkoinen.

Jos on 20 yrittäjää, on aina 20 mahdollista rikkojaa. Ei ole puolusteltavissa 3 tähtikään, vaikka joukkueet kerättiin melkein huutoäänestyksellä. Katsossa kiikarilla suorituksia ei osannut edes hävetä. Suoritukset olivat kirjavia, ei paljon liu'uttu ennen avautsa ja aukaisut tapahtuivat 1000 — 400 m välillä. Asia alkoi oikein hirvittää. Case of Beer-jengi, jossa Hanski/Maukka hyppäsi, teki sightseeing-hypyn, noin 8 mailia kentältä. Paikallinen maanviljelijä soitti ja ilmoitti, että joukkue on noudettavissa paikakunnalta.

20 miehen kilpailu siis keskeytettiin — olikin epävirallinen — ja 10 tiimeihin kerättiin halukkaita. Cosmic Express haki kokenutta RW-hyppääjää, Eero astui esiin ja sai paikan. Me muut vielä kuullosteltiin, käveltiin ja katseltiin. Törmättiin siinä 2 ruotsalaishyppääjään, jotka olivat tulleet tutustumaan kilpailuihin ja aikoivat kierrellä USAn hypykeskuksissa pari kolme kuukautta. Ei löytynyt meille joukkuetta sinä päivänä ja kilpailujen piti alkaa aamulla, joten jengiin pääsy oli arveluttavaa.

Perjantaiamuna nousiin aikaisin, jotta meille löytyisi jengi, sillä hyppyhaluja oli. Toimiston edestä me jengi sitten saatiinkin. Kyseltiin 8 Starin suorittajia, kolmelta ei löytynyt, mutta mitäs siitä. Joukkue oli kasattu — itse varjonvalmistaja Strong oli mukana. Nimeksi tuli jengille No Name City, ilmoittamaan vaan sekä maksamaan hypyt 20 taalaa/viisi hyppyä. Katseltiin vähän kavereita ja alettiin järjestellä uloshyppypaikkoja. Paikoista päästiin yhteisymmärrykseen, Reko oli 4:s, minä 5:s, Hanski sai haluamansa paikan ollen 10:s. Joukkueita oli ilmoit-